

Af min Dagbog.

(Overladt af Forfatteren.)

I.

3dje August.

Der var en ung Mand, der havde henlevet sin Ungdom saaledes, som de fleste unge Mænd for Tiden gør det, og som derpaa — henimod Trediveaarsalderen — forelskede sig alvorligt i en ung og smuk Pige. Det var hans første og eneste Kærlighed, og han hengav sig til den med et lidenskabeligt Hjertes Inderlighed.

Paa den unge Piges Dyd formaaede selv Bagvaskelsen ikke at sætte nogen Plet. Derimod havde hun en Gang i Hemmelighed elsket en Mand, der hverken anede eller gengældte hendes Kærlighed, og som tilsidst giftede sig med en anden. I to Aar derefter kunde hun ikke glemme ham, et saadant Herredømme havde han haft over hendes Hjærte, saa inderligt havde alle hendes Tanker og Drømme om Lykke været knyttet til Haabet om Besiddelsen af ham.

Saa friede hin unge Mand til hende. Og da hendes Hjærte nu igen var frit, og da hun virkelig elskede ham, var der den bedste Udsigt til en Forening af de to, indtil den unge Piges Familje i Betragtning af hans letsindige Fortid mente sig forpligtede til at skride ind og tilvejebringe et Brud.

Var dette retfærdigt?

Jeg paastaar dristigt, at af disse to unge Menneſker var *han* den »reneste«, den mest uberørte, og derfor ogsaa den, der bød den bedste Garanti for et Samlivs Lykke. *Hans* Kærlighed var frisk som Vaaren, modtagelig og spiredygtig, medens *hendes* ømmeſte Længsler forud var bleven vakt af en fremmed Mand, hendes Følelser hærdede i en anden Kærligheds Ild.

Thi i Virkeligheden elsker man kun én Gang i dette Liv. Senere (eller forud) kan Ens Attraa vel nok paa forskellig Maade blive vakt. Men kun én Gang kommer Kærligheden til os som det himmelske Lyn, der oplader Øjne og Øren, saa det er, som om vi nu først hører, ser og fornemmer. Da stemmes for Livstid alle Hjærtes Strænge, og den, der senere berører dem, faar kun Toner, hin anden har skabt. Vi véd det blot ikke selv, fordi vi ofte tror glemt og dødt, hvad der endnu den Dag i Dag voxer frodigt i vor Sjæl.

Det har derfor slet ikke saa meget paa sig med denne Kvindernes Renhed, som Modsætning til Mændenes »Forjaskethed«. De fleste unge Piger knæle paa Brudeskammelen dybt mærkede af Mænd, som

de en Gang har huset i deres Hjærte, og som — hende selv oftest uafvidende — fortsætte deres Gengangerliv dér langt ind i Ægteskabet.

Der er derfor ikke megen Mening i denne omhyggelige Besigtigelse af Fortiden? »Ren« er enhver, der elsker. Kærligheden er det Renselsens Bad, der nemt aftvætter det overfladiske Smuds, som Livet, især for unge Mænds Vedkommende, saa let fører med sig.

II.

19de Oktbr.

Om den kvindelige Blufærdighed er der talt og skrevet saa meget og med saa megen Overbevisning, at det vel næsten maa kaldes formasteligt at drage den i Tvivl.

Alligevel — to Gange om Aaret i det mindste faar jeg mine Anfægtelser, nemlig Foraar og Efteraar, naar de nye Moder begynder at anlægges.

Naar jeg da gaar ind igennem Byen og ser en Dame skride ugenert hen ad Fortovet i en Dragt, om hvilken hun paa Forhaand maatte vide, at den vil drage alles Blikke til hende og udæske alles Kritik, tænker jeg i mit stille Sind beundrende: hvilket Mod! Og genkender jeg da under en saadan afstikkende Hat eller udfordrende Fjerpynt en ung lille Frøken, om hvem jeg véd, at hun egentlig er en bly og beskeden Viol, ret et lille Gudslam — saa mumler jeg ved mig selv, at der i alt Fald maa være en lille Hage ved denne saa højt forherligede kvindelige Blufærdighed.

Og idet jeg vandrer videre og til Sammenligning tænker paa den Generthed, hvormed vi Mænd vise os paa Gaden, blot vi har faaet en ny Hat eller Frakke, der dog ikke i paafaldende Grad skiller sig fra alle andres Hatte og Frakker, kommer jeg efterhaanden til det Resultat, at den Følelse, vi kalde Biufærdighed, og som er et Produkt af Civilisationen, ganske naturligt fortrinsvis findes hos de mest civiliserede Individer, altsaa hos Mændene.

Der kommer f. Ex. trippende hen ad Fortovet en skikkelig halvgammel Pebersvend. Er det ikke ligefrem rørende at se paa, hvor ængsteligt et saadant Mandfolk vaager over sin Person, sine Manerer, sine Ords Anstændighed?

Og sammenlign saa hermed, hvorledes vore unge Baldamer uden Sky viser sig for Verden i en Dragt, i hvilken under lignende Forhold selv en Slagter vilde forgaa af Skamfuldhed.

— Denne Sammenligning gik jeg netop og udførte i mit stille Sind, da jeg i Dag ude i Bredgade saa' to unge, nydelige Piger, særdeles flot udmejede, med store Fjer og de moderne pandekageformede Hatte. Der var aabenbart tilstødt den ene